கற்க கசடற கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக.

குறள் விருந்து

திங்கள் தோறும் வெளி வரும் சிறுவர் மின்னிதழ்

மின்னிதழ் 3
சித்திரை 12, 2052
உலகத் திருக்குறள் இணையக் கல்விக்கழகத்தால் வெளியிடப்படும் இலவச இணைய இதழ்

இன்பம்!

-புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன்

பசி என்று வந்தால் ஒருபிடி சோறு
புசி என்று தந்துபார் அப்பா! (பசி என்று வந்தால்...)
பசையற்ற உன்நெஞ்சில் இன்பம் உண்டாகும்
பாருக் குழைப்பதே மேலான போகம்! (பசி என்று வந்தால்...)
அறத்தால் வருவதே இன்பம்-அப்பா,
அதுவலால் பிறவெலாம் துன்பம்!
திறத்தால் அறிந்திடுக அறம்இன்ன தென்று
செப்புநூல் அந்தந்த நாளுக்கு நன்று! (பசி என்று வந்தால்...)
மனுவின்மொழி அறமான தொருநாள்-அதை
மாற்று நாளே தமிழர் திருநாள்
சினம், அவா, சாதி, மதம் புலை நாறும் யாகம்
தீர்ப்பதே இந்நாளில் நல்லறம் ஆகும்! (பசி என்று வந்தால்...)
(இசையமுது (முதல் தொகுதி) சிறுவர் பகுதி)

பொறுப்பாசிரியர்: திருமதி.தாமரை சீனிவாசராவ்

இணையாசிரியர்கள் : தி.ஈழக்கதிர், திருமதி.செயசாலினி இரத்தினமேரி, திருமதி.சுபா.அருணாசலம்

சிறுவர் குறள் நெறிக் கதை
அன்புடையார்
-முரசு நெடுமாறன்

இந்தச்சிறுவர் கதையை இயற்றி வழங்கியவர் "மலேசியாவின் அழ.வள்ளியப்பா" என்று பாராட்டப்படும் மலேசியப் பாவலர் முரசு நெடுமாறன் ஆவார்.மலேசியத் தொலைக்காட்சியிலும் வானொலியிலும் ஆயிரக்கணக்காகக்குழந்தைப் பாடல்களும் நாடகங்களும் படைத்து வழங்கிய வரலாற்றுச்சாதனையாளர் இவரே.. "மலேசியக் கவிதைக்களஞ்சியம் என்னும் இவரது தொகுப்பு நூல் மலேசியாவில் இருநூறாண்டுகளாக வளர்ந்துவரும் தமிழ்க்கவிதையின் வரலாற்றைக் கூறுவது. தமது கவிதைப் பணிக்காகத் தமிழக அரசால் பாரதிதாசன் விருது வழங்கிச் சிறப்பிக்கப்பட்ட முதல் அயல்நாட்டவர்.

அது ஒரு குடிசைவீடு. அதில் முகிலன் தன் தாயுடன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன்தாய் கூலிவேலை செய்து அதில் கிடைக்கும் வருவாயில் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் ஓரளவு படித்தவர். ஒவ்வொரு நாளும் திருக்குறள் படிக்கத் தவற மாட்டார்.

அவர் தன் மகன் முகிலனைக் கருத்தோடு படிக்க வைத்தார். அவன் தமிழ்ப் பள்ளியில் படித்தான். தமிழோடு மற்ற மொழிகளிலும் தன் திறனை வளர்த்துக் கொண்டான். அவனுடன் படித்த பழனி அடிக்கடி இவன் வீட்டிற்கு வருவான். பழனி பணத்தின்மேல் அதிக நாட்டம் உடையவன். படிப்பில் அவன் கருத்துச் செலுத்துவது குறைவு பணம் இருந்தால் எல்லாவற்றையும் வாங்கிவிடலாம் என்ற மனப்பான்மை கொண்டவன். முகிலனின் அன்னை ஒருநாள் முகிலனுக்கும் அவன் நண்பன் பழனிக்கும் திருக்குறள் சொல்லிக் கொடுத்தார். அன்று அவர் சொல்லிக் கொடுத்த குறள்,

> அன்புஇலார் எல்லாம் தமக்குரியர்; அன்புடையார்
> என்பும் உரியர் பிறர்க்கு (72)

என்ற குறள். இந்தக் குறளைச் சொல்லிக் கொடுத்து, இதற்கு விளக்கமும் கூறினார்.

அன்பு இல்லாதவர் எல்லாமே தமக்கு வேண்டும் என்று நினைப்பார்கள். பிறருக்கு எந்த உதவியும் செய்ய மாட்டார்கள். ஆனால் அன்பு உடையவர்கள் நெருக்கடியான நிலையில் மற்றவர்க்குத் தேவைபட்டல் தன் உடலில் உள்ள எலும்பையும் அவர்க்குத் தரத் தயங்கமாட்டார்கள். எலும்பையும் என்பது நம்

உடலில் உள்ள எலும்பை உடைத்து அவர் கையில் கொடுப்பது என்று பொருள் கொண்டுவிடக் கூடாது. எவ்வகை உதவியும் செய்யத் தயங்கமாட்டார்கள் என்று உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்றார்.

அன்னை திருக்குறளுக்கு இப்படிப் பொருள் கூறிவிட்டு வேலைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார். அவர் போனபின் முகிலனிடம் பழனியிடம் இப்படிக் கூறினான்:

"முகிலன், உன் அம்மா சொல்கிறமாதிரி நடக்க முடியாது; அப்படி நடக்கவும் கூடாது. நமக்கு அன்பைவிடப் பணமே முக்கியமாகும். பணம் இருந்தால்தான் மற்றவர்கள் நம்மை மதிப்பார்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு அவன் வீடிற்குப் புறப்பட்டு விட்டான்.

மறுநாள் பழனி முகிலனுடன் பள்ளிக்குச் சென்று கொண்டிருந்தான். அவன் நடைபாதையில் கவனம் செலுத்தாமல் ஏதேதோ உளறிக் கொண்டே வந்தான். முகிலன் சொன்ன எதனையும் அவன் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. வழியில் ஏற்பட்டிருந்த பள்ளத்தில் அவன் கால் மாட்டி, "ஐயோ அம்மா" என்று கீழே சாய்ந்தான். பெரிய காயம் ஏற்பட்டு இரத்தம் குபுகுபு எனக் கொட்டியது.

நண்பனின் நிலைகண்டு துடித்துப் போனான் முகிலன். அப்போது அங்கே ஒருவர் மகிழுந்தில் வந்து கொண்டிருந்தார். முகிலன் அவர் மகிழுந்தை நிறுத்தினான். அவரும் நின்றார். அங்கிருந்த நிலையைக் கண்டு இறங்கினார். முகிலன் கேட்காமலேயே அவரே முன்வந்து பழனிக்கு முதல் உதவி செய்து அவனைத் தன் மகிழுந்தில் மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு சென்றார். அங்குச் செய்ய வேண்டியன எல்லாம் செய்து டாக்டரிடம் ஒப்படைத்தார்.

பழனியைச் சோதித்த டாக்டர் "இரத்தம் அதிக அளவு வெளியேறிவிட்டதால் பையன் மயக்கம் அடைந்துவிட்டான். உடனடியாக இரத்தம் செலுத்தினால்தான் பையன் பிழைப்பான்" என்றார் டாக்டர். நான் இரத்தம் தருகிறேன் டாக்டர். பையனை எப்படியாவது காப்பாற்றுங்கள் என்றார்.

டாக்டரும் மருத்துவமனைப் பணியாளர்களும் மிக விரைந்து செயல்பட்டனர். நல்ல வேளையாகப் பழனி காப்பாற்றப்பட்டான். உதவ வந்தவர் முகிலனைப்பார்த்து, "தம்பி, நல்ல வேலையாக உன் நண்பன் பிழைத்துக் கொண்டான். இவன் பெற்றோர்க்குச் செய்தி அனுப்பப்பட்டுவிட்டது. நான்

புறப்படுகிறேன். பிறகு வந்து பார்ப்பேன் என்று சொல்லிவிட்டு அந்த நல்ல மனிதர் புறப்பட்டார்.

பழனி சில நாள்கள் மருத்துவ மனையில் தங்கி இருக்க வேண்டுவதாயிற்று. உடல் நலம் சரியாகி வீடு திரும்பினான். முகிலனும் அவன் அன்னையும் அவன் நலம் விசாரிக்க அவன் இல்லம் சென்றனர். பழனியின் பெற்றோர் அவர்களை அன்புடன் வரவேற்றனர். முகிலனுக்கு கனிந்த அன்போடு நன்றி கூறினர். பழனிக்குத் திருக்குறள் கற்பிக்கும் முகிலனின் அன்னையை வெகுவாகப் பாராட்டினர்.

“உடனே பழனியைப் பார்க்கவேண்டும்” என்று இருவரும் துடித்தனர். வீட்டின் மாடியில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த பழனியிடம் அவன் பெற்றோர் அழைத்துச் சென்றனர்.

முகிலனையும் அவன் அன்னையையும் பார்த்த பழனி இருகைகளையும் குவித்து நன்றி கூறி வணங்கினான். முகிலனும் அவன் அன்னையும் அவனுக்கு ஆறுதல் கூறினர்.

பழனி அவர்களைப் பார்த்து, “அம்மா முகிலன் இல்லை என்றால் நான் செத்தே போயிருப்பேன். அவனுடைய அன்பாலும் உதவும் மனத்தாலும்தான் நான் பிழைத்தேன்.

“துன்பம் வரும் காலத்தில் உதவுவதுதானே நட்புக்கு அழகு. இது இயல்பாக எல்லாரிடமும் இருக்க வேண்டிய குணம்” என்றார் அன்னை.

“அம்மா நீங்கள் அன்று கூறிய குறளின் பொருள் எனக்கு இப்பொழுதுதான் புரிகிறது.

என்னைக் காப்பாற்ற அந்த வழிப்போக்கர் இரத்தம் கொடுத்தாரே, அதை நான் இரத்தமாகக் கருதவில்லை. அவர் எலும்பையே எனக்குத் தந்து என்னைக் காப்பாற்றினார் என்று நன்றியோடு நினைக்கிறேன்” என்றான் பழனி.

தான் கற்பித்திருந்த குறள் மாணவனை மனித நேயம் மிக்கவனாக மாற்றி இருக்கிறது என்று பெருமிதப்பட்டார் அன்னை. பழனிக்கு அன்புடன் ஆறுதல் கூறிவிட்டு முகிலனுடன் விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

புறஞ் சொல்லல் ஆகாது பாப்பா

-திருமதி.தாமரை சீனிவாசராவ்

ஒரு மாலைவேளையிலே ஆறுமுகம் தாத்தா தம் பேரப்பிள்ளைகளோடு விளையாடிக்கொண்டு இருந்தார். எதிர்வீட்டுக் குழந்தைகளும் பக்கத்துவீட்டுக் குழந்தைகளும் எல்லோரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து விளையாடுவதை வழக்கமா கொண்டிருந்தார்கள். விளையாட்டு மட்டுமில்லாமல் படிக்கவும் உதவிசெய்வார், ஆறுமுகம் தாத்தா. அதனால் அவரைச் சுற்றி எப்போதும் பிள்ளைகள் கூட்டம் இருக்கும்.

இப்படி ஒருநாள் பேசிக்கொண்டு இருக்கும்போது பள்ளியில் நடந்த நிகழ்வுகளை அவரின் பெயர்த்தி வரிசையாகச் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தாள்.

“தாத்தா! என் வகுப்புத்தோழி சுந்தரி எப்போது பார்த்தாலும் 'அவளிடம் பேசாதே அவ பொறாமைக்காரி, இவளிடம் பேசாதே அவ நல்லவ இல்லை' என்று பிறர்மீது அடிக்கடி குறை கூறுகிறாள் .ஆனால் அவர்களிடம் அவள் பேசும்போது நல்லவள்போல் நடிக்கிறாள். உன்போல்வருமா என்கிறாள்.

எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே. நம் தோழியரைப் பற்றி நாமே இப்படி பேசலாமா? “ என்று கேட்டாள். அதற்குத் தாத்தா அனைத்துப்பிள்ளைகளையும் அழைத்து, “எல்லாம் இங்க ஓடிவாங்க. சாந்தி அழகான ஒரு ஐயம்(சந்தேகம்) கேட்கிறாள். அவள் மட்டும் அதற்கு விளக்கம் கேட்டால் போதாது. நீங்க அனைவரும் தெரிஞ்சிக்கணும் “ என்றார்.

விளையாடிக் கொண்டிருந்தவர்கள் ஆர்வத்துடன் ஓடிவந்தனர். இன்றைக்கு வள்ளுவர் சொன்ன புறங்கூறாமை பற்றி உங்களுக்கு சொல்லித்தரப் போறேன். நாம் நம் நண்பர்களைப் பற்றியோ, உறவினர்களைப் பற்றியோ, சுற்றத்தாரைப் பற்றியோ, அவர்கள் இல்லாதபோது பேசுவது சரியா? தப்பா?“ ,என்று கேட்டார்.

அப்போது குமரன் “தப்பு தாத்தா! யாரைப் பற்றியும நாம் இழிவாகவோ, தப்பாகவோ பேசக்கூடாது“ என்றான்.

"ஆமாம்! சரியாகச் சொன்னாய் குமரா! நம் வள்ளுவர் என்ன சொல்லி இருக்காரு தெரியுமா? 'கொடியகுணம் உடையவனாக இருந்தாலும், நல்லதை எதையும் சொல்லாதவனாகவோ, செய்யாதவனாகவோ இருந்தாலும், அவன் பிறரைப்பற்றி புறம் பேசாதவனாக இருந்தா அதுவே அவனுக்கு நல்லதாக இருக்கும். " என்று கூறியுள்ளார்.

"என்ன சாந்தி? புறங்கூறுதல் மிகக்கேடான பண்புதானே? இதைத் தானே 'புறஞ் சொல்லல் ஆகாது பாப்பா' என்று பாரதியாரும் தமது பாப்பாப் பாட்டில் அறிவுறுத்துகிறார்?" இது தாத்தா கேட்ட கேள்வி.

"ஆமாம் தாத்தா! கோள் மூட்டுதல் என்றும் இதனைக் குறிப்பிடுகிறோம். சமுதாயத்திற்கு நல்ல தொண்டு புரிவதில் கருத்துச் செலுத்தினால் இப்படிப் பொறுப்பில்லாமல் பிறர்மீது புறங்கூறுதல் ஒழிந்துபோகும். " என ஒரு பாட்டி போல முதிர்ச்சியுடன் விடையளித்தாள் சாந்தி.

"அருமையான விடை. இதனை உன் நண்பர்களுக்குச் சொல்கிறாயா?" என்று தாத்தா ஆவலாய்க் கேட்டார்.

"உறுதியாகக் கூறுவேன் தாத்தா" என்று சாந்தியும் மகிழ்வுடன் கூறினாள். நல்ல செய்தியைக் கேட்ட அனைவரும் மகிழ்ச்சியாக மீண்டும் விளையாடச் சென்றனர்.

அறங்கூறான்அல்லசெயினும்ஒருவன்
புறங்கூறான்என்றல்இனிது. புறங்கூறாமை - 181

சோம்பேறிச் சொக்கன்

-குருபரன் செந்தில்குமார்

மதுரை மாநகரில் பொறியாளர் பொன்னுச்சாமிக்கும் பேராசிரியர் மங்கையர்க்கரசிக்கும் திருமகனாய்ப் பிறந்தவன்தான் நம் கதைத்தலைவன் சொக்கன்.உலகின் சோம்பேறித்தனம் அத்தனையையும் மொத்தமாய்க் குத்தகைக்கு எடுத்துகொண்டவன்போல் அவ்வளவு சோம்பேறி.

குழந்தையாய்ப் பிறந்தபொழுதிலே அழுவதற்குச் சோம்பல்பட்டுக்கொண்டு மொச்சைக்கொட்டை விழிகளை உருட்டி மருத்துவமனையில் எல்லாரையும் மிரட்டிவிட்டான்.ஆரோக்கியமான குழந்தை பிறந்ததும் அழவேண்டுமே? மகப்பேறு பார்த்த மருத்துவர் சொக்கனின் அம்மாவின் தோழிதான்.அவனுடைய இரண்டு கால்களையும் கொத்தாகப் பிடித்து அப்படியே தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டபின் ஊரையே அலறவைக்கும் வகையில் அழுதான்.அந்த நேரத்தில் அவனைப் பிறவிச்சோம்பேறி என செல்லமாகக் கூறினார் மருத்துவர்.ஆனால் அதனை அப்படியே உண்மையாக்கிவிட்டான் சொக்கன்.

காலையிலேயே எழுந்திருக்கச் சோம்பல்; பல் விளக்கச் சோம்பல்; குளிக்கச் சோம்பல்;சிற்றுண்டி அருந்தச் சோம்பல்;என எல்லாவற்றிற்கும் சோம்பல்கொள்ளும் சோம்பல்திலகமாய் விளங்கினான்.

படுத்திருக்கும் போதே தன் வாயில் காப்பியை ஊற்றுமாறு கட்டளையிடுவான்.பெரிய மனது பண்ணி ஒரு காக்காய்க் குளியல் போட்டுவிட்டால் சிற்றுண்டியை வாயில் ஊட்டச் சொல்வான். அப்பா, அம்மாவுக்கு அவனைக் கண்டிக்க மனமில்லை.ஒரே புதலவன் அல்லவா?

அறிவார்ந்த பெற்றோரின் புதல்வன் என்பதால் அவன் சோம்பேறியாய் இருந்தாலும் அறிவாளியாய் விளங்கினான்.பாடங்களை உடனுக்குடன் கற்றுக்கொண்டான்; எல்லாப் பாடங்களிலுமே ஆசிரியர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு அருமையாய் விடை வழங்குவான்.ஆனால் தேர்வு நட்த்தி வினாகளுக்கு விடை வழங்கும் முறை அவனுக்குச் சற்றும் பிடிக்கவில்லை.

"ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுப்பதை அப்படியே மீண்டும் எழுதிக் காட்டுவதில் என்ன அறிவு வளர்ந்துவிடப் போகிறது?மதிப்பெண் வழங்குவது நினைவாற்றலுக்கா அல்லது அறிவாற்றலுக்கா?? " எனும் வினாக்களை அவன் இரண்டு மூன்றாண்டுகளாகக் கேட்டுவருகிறான்.

ஏதோ கல்விமேல் உள்ள அக்கறையால் அவன் இப்படிச் சிந்திக்கவில்லை.தேர்வு எழுதச் சோம்பல்பட்டுக் கொண்டுதான் இந்த வீண்வாதம் புரிந்தான்.

ஆகா!அந்த நாளும் வந்ததே!தொலைக்காட்சிப் பெட்டி கிளிப்பிள்ளை போல் திருப்பித்திருப்பிச் சொன்னது:

"பத்தாம் வகுப்புத் தேர்வுகள் ரத்து! "

ஆனந்தக் கூத்தாடினான் சொக்கன்.நாடென்றால் இதுவல்லவோ நாடு?அரசு என்றால் இதுவல்லவோ அரசு?

செய்தியைப் பாட்டாகப் பாடிக் கூத்தாடினான் சொக்கன்.

பத்தாம் வகுப்புத் தேர்வுகள் ரத்து!
பாடப் புத்தக மூட்டையைக் கட்டு!

சொக்கனின் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் அனைவரும் அறிந்ததே.ஆடிப் பாடிக் கூத்தாடிய சொக்கனுக்குத் திடீரெனத் தொண்டை வலித்தது.

அன்று மாலை மருத்துவமனைக்குச் சொக்கன் சென்றான்.வாசலிலே ஒரே கூச்சல்.குழப்பம்.அந்த மருத்துவர் யாருக்கோ தொண்டைவலிக்கு மருத்துவம் பார்த்துள்ளார்.ஆனால் நோயாளிக்குக் காது கேட்காமல் போய்விட்டது.

"என்ன ஐயா மருத்துவம் பார்க்கிறார்கள்?தொண்டைக்கு மருந்து கொடுத்தால் காது கேட்காமல் போவதா?எந்தக் கல்லூரியில் மருத்துவர் படித்தார்?எப்படித் தேர்வு பெற்றார்? "யாரோ ஒருவர் சத்தம் போட்டார்.

"இவரே இந்த இலட்சணம் என்றால் இப்போது கல்லூரிக்கே போகாமல் இணையவழிப் படிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.இப்படிப் படிப்பவர்கள் மருத்துவராக வந்தால் நம் உயிருக்கு என உத்தரவாதம்? " இது வேறொருவர் கேள்வி.

ஒரேயடியாகத் தலைசுற்றியது சொக்கனுக்கு. இப்படியே சோம்பேறித்தனத்தை வளர்த்துக்கொண்டு போனால் தன்னைப் போன்ற மாணவர்களின் எதிர்காலம் கேள்விக்குறியாகிவிடும் என்பதையும் புரிந்துகொண்டான்.உழைப்புக்கு ஈடு இணை ஏதுமில்லை என்னும் தெளிவோடு படித்து அறிவை மேம்படுத்திக்கொண்டால் தனக்கு மட்டுமின்றி நாட்டுக்கும் வளமான வருங்காலம் கிட்டும் என்னும் முடிவுக்கு வந்தான்.

ஆக்கம் அதர் வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா
ஊக்கம் உடையான் உழை.- குறள் 594-ஊக்கம் உடைமை

உயர்வு, உறுதியான ஊக்கமுடையவர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அவர்களிடம் போய்ச் சேரும்.

குடி என்னும் குன்றாவிளக்கம் மடி என்னும்
மாசு ஊர மாய்ந்து கெடும். .- குறள் 601- மடி இன்மை

தான் பிறந்த குடும்பம் என்னும் அணையா விளக்கு, சோம்பல் என்னும் மாசு படிய அணைந்து போகும்.